

Кирил Добрев

Тъмнина

Събуди се, отвори очи, после ги затвори и се протегна. Да, беше се събудил и съня беше избягал от него. Не можеше да го върне.

Излезе и попадна в тъмнината. Беше свикнал с нея. Всяка нощ излизаше по това време. Почака малко очите му да свикнат с мрака и тръгна да обикаля Околността. Стъпваше силно защото беше голям, тежък и силен. Не се страхуваше от нищо. В нощните си разходки не беше срещал никога никого. Не всъщност преди време, някога като малък беше виждал и други като него. Някога имаше семейство – майка, много братя и сестри. Баща си не помнеше. Пък и майка му никога не беше говорила за него. Дали беше умрял или избягал с друга? Сега това нямаше значение. Постепенно по-големите му братя и сестри бяха заминали на някъде. „Всеки по своя път. – каза тогава майка му – Така ще храним по-малко гърла и без това времената са тежки.“

Той вървеше в мрака и продължаваше да си спомня... Един ден или по скоро нощ, майка му излезе и го остави сам. Тогава той се страхуваше. На сутринта тя се върна. Беше цялата разрошена, миришеше особено и беше щастлива. След известно време му се родиха още братчета и сестричета. Само, че те не живяха дълго. Имаше проблеми с храната. Даже – той си спомняше много добре това – когато умря последната му сестра се наложи да я изядат. Разбираше, че това не е нормално, но какво ли не прави гладът.

След това умря и майка му. Но това беше по късно. Остана сам. Трябваше да се грижи за къщата и препитанието си. Понеже не беше придирчив се справяше добре. Заякна и порасна

Сега, когато беше възрастен, си мислеше, че може би, за да бъде напълно доволен, трябва да си намери жена. Тази мисъл го преследваше, особено когато в него се обаждаше нещо мъжко, някакъв нагон, който му беше непознат преди. Само, че не знаеше къде да я намери тази жена и затова продължаваше да си живее сам.

„Не е чак толкова лошо – си рече той. – та нали иначе трябва да мисля и за нейната храна. Животът и така е хубав!“ И за да потвърди това пред самия себе си, хукна из Местността. Стъпките му кънтяха и отекваха на далеч. Бягаше колкото можеше. Изведнъж спря и се послуша. Чу шум сякаш изпод земята. Майка му някога му беше разказвала за подобни шумове. Но какво представляваха те и тя не беше на ясно. Той пак се затича. Скоро стигна до една купчинка от Неща. Не си я спомняше. Или не беше идвал тук или не беше я забелязал до сега. Той много обичаше да изследва Непознатото. И с удоволствие се зае с това. Започна да рови. Някъде в далечината се чу глух тътен. Той беше толкова

съсредоточен, че не му обърна внимание. Когато усети опасността, беше вече твърде късно. Ярък сноп светлина го заслепи. Стоеше като парализиран. Не виждаше нищо. Присви очи, дълбоко в него се събуждаше едно отдавна забравено чувство – страх.

Усети някакво движение във въздуха, но докато предприеме нещо отгоре му се стовари сякаш планина. Почувства нечувана болка и изпищя. Вече различаваше сред светлината някакъв огромен силует и един кол който идваше срещу него. Опита се да го избегне, но тялото му не се подчини. Не можеше да направи нищо освен да гледа кола с обезумял поглед. Втория удар му разби черепа. И той позна нещо ново – смъртта.

– Повече няма да ми тропа по тавана – каза човекът и подритна мъртвия плъх. – Доста е голям и жилав, но ако се свари, сигурно ще стане за ядене.

После хвърли пръчката, хвана плъха за опашката и осветявайки си пътя заслиза по стълбите.

Бяха гладни години.

КРАЙ

© 2001 Кирил Добрев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/506>]